

מתיקות השבת

יום הכיפורים

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פעה"ק ירושלים ת"ו | בראשת הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

תפלת יום כפור בתקנה, ביצד?

"הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט". ביום הכפורים הקב"ה חותם את גזר דינו, וכדי לזכות לחתימה טובה עלינו לשפט את עצמנו. והנה, בקרבנות של ראש השנה נאמר: "מלבד עלת החדש ומנחתה ועלת התמיד ומנחתה ונסיפהם כמשפטם", וצריך להבין מדוע נאמר לשון 'משפט' בקרבנות ולא נאמר 'כהלכתם'? ולהבין זאת נתבונן בדברי חז"ל שאומרים (שבח א): 'כל הדין דין אמת לאמתו נעשה שתף לקב"ה במעשה בראשית, ומדוע? משום שכשעשה עושה שלום בין שתי חברים הוא מחזיק את העולם שימשיכו לנהל בו משא ומתן, וכן העולם מתקיים.

יש בו גם מלא טוב, ויבקש שיזכה להגדיל את הטוב שבנפשו ויטיב אתו לאחרים לזכות גם אותם להתנהג בדרכים הטובות שחננו ה', שהנה נחשב צדקה שמצילה מרע גזר הדין. וכן יקבל על עצמו לעשות צדקה בהארת פנים - שיאיר לבני ביתו ולחבריו.

לכן נכתב בקרבנות לשון משפט למדנו לשפט את עצמנו בתפלותינו. והשופט את עצמו הרי זה נקרא 'שהוא דן דין אמת לאמתו', שאם הוא דן את עצמו ומחליט שיטיב לאחרים עם הטוב שבנפשו, הרי שבזה הוא נעשה שתף לה' במעשה בראשית כי הוא מקים את העולם בטובות ובחסדים שייעשה לבירות.

נתמלא כל הבית בלוי עשן

ובימי הדין עלינו להמליך עלינו את ה' יתברך ולדעת שאנו לא יכולים לעשות כלום בלעדיו יתברך, ואפילו איננו יכולים לזכר שום דבר בלעדיו יתברך.

עוד אפשר לפרש כלפי מה הדברים אומרים, ולהנה בימים הנוראים אנו מתכוננים לצאת לדרך הארצה של השנה החדשה, וכשם שבשבתוננו לצאת לדרך נהרים שלא לשכח שפרט הנצרך לדרך, כך בימים הנוראים עלינו לזכר יהודות ולהתפלל לפני ה' על כל הענינים. ואנו מבקשים מהקב"ה 'זכרנו לחיים', ולכאורה מדוע מבקשים כך הרי אין שכחה לפני כסא כבודו?

גם כך יש טוב!

אלא שמה שעושים למטה כך עושים למעלה, ואם בתפלות הימים נוראים האדם רק מתגעגע בגופו ואינו זוכר בלבו את הטוב שה' עשה אתו בכל השנה שעברה, ואינו זוכר לבקש על כל פרט שיש לבקש עליו לשנה הבאה כגון שלא ינזקו בניו ושלא יארע לו תאונת דרכים וכו' - הרי שמעט אין ערך לתפלתו, כי בשמים מניחים על המשקל את תפלתו ומעריכים רק את מה שהתפלל עם לב אמת, ולא נשאר כי אם מעט מאוד.

ומעשה שארע בראש השנה שעבר (תש"ס), באברך שהשאר סיר בשר על האש ושכח את האש דלוקה ויצא להתפלל, ובחזרתו לאחר שעות ארוכות גלה שהסיר נשרף והבית בלוי התמלא עשן. ולמשך כחצי שנה ביתו היה ספוג בריח נורא של עשן ובשר שרוף.

לכן בראש השנה אומרים 'זכרונות' שבדם עלינו לגלות שבאמת אנו לא זוכרים כלום, וכל הזכרונות שלנו הם מאתו יתברך והוא יתברך זוכר לתת לנו את כל מה שאנו צריכים - אכל, שתיה ובגדים, וזוכר לשמר על בריאות כל אברנו ולהפעיל אותם כראוי, ומזכיר לאשה להכין לנו אכל ולכבס את בגדינו וכו', ותפקידנו להכריז לפני ה' שרק הוא זוכר עבורנו את כל מה שאנו צריכים.

'קפסולות' על שום מה?

וזה הפרוש שראש השנה הוא זמן של 'דורמיטא'

מתיקות הזיסים

מה פתח את לב הנדיב?...

באחת ממסעותי לצרפת למגביית חרום עבור מוסדות תורה שעמדו על סף קריסה, נקלעתי לכביש סואן ולא הייתה לי שום ברירה אלא להתמין לנהג שיזיל בטובו לעצר בשולי הכביש ולהסיע אותי לשכונה מישבת שאלה אני אמור להגיע.

נסיתי לעצר 'טרעמפ' ואף נהג לא רצה לעצר לי. כך התעכבתי למשך שש שעות בלי אכל וגם המים אזלו לי והעבר כבר החל לפרש את נפשו על הארץ...

בצר לי נעמדתי בין עצי היער הסמוך ושפכתי את צקוני לבי לפני ה', ואמרת: רבונו של עולם הרי מלא כל הארץ כבודך ולית אתר פניו ממך רחם עלי. שלח לי אדם שיחמל עלי ויזיל בטובו לקחת אותי אל מקום האכסניה של...

בעוד מתפלל עוצר לדי רכב, הסתובבתי לראות מי הוא בעל הרכב. ונוכחתי לראות שזהו לא אחר מאשר בן אחי! בתחלה הסתמי מלהאמין אך כשהתבוננתי נוכחתי לראות שאכן זה הוא. מיד קפצתי אליו בשמחה וקראתי לו בשמו: יונה! אני תקוע כאן כבר שש שעות איך הגעת לכאן?

יונה שמח מאוד שהוא יכל לעזר לי וספר שהוא הגיע לכאן עם אביו על מנת לאסוף צדקה לחתנתו, ויהי לפלא שלא שמענו אחד מהשני שאנו נוסעים לאותה מדינה...

ספרתי לו שנסעתי לכאן לאספת כספים דחופה למען מוסדות שעומדים לקרס, ועל אחר הוא אמר לי שהוא קעת בדרך לגביר יהודי גדול שהרויח לאחרונה הון עתק והוא מחלק את מעשיותיו לצדקה. הצטרפתי אתו לביתו של אותו גביר, וכשהגענו לשם התקבלנו במאור פנים על ידי הגביר שהיה יהודי שומר תורה ומצוות וכבד אותנו בארוחה חמה ומזינה, אחיני לא רצה לאכל אלא קבל תרומה והלך לדרכו.

אך אני כיון שהייתי רעב וחלש מאוד לא חשבתי כלל על הכסף רק אכלתי לשבע נפש, וכשמימי לאכל ברכתי ברכת המזון בשמחה ובקול גם מתוך הכרת הטוב והתפעלות מחסד ה' שהשביע את רעבוני. כשסיימתי את ברכת המזון נגשתי לגביר ולחצתי לו די באהבה ואמרתי לו: אני מודה לכם על הארוחה המזינה, מעולם לא הרגשתי טעם טוב כזה

המשך המעשה בכמוד ד'

לנו, וכמו שמוזכר במוסף דראש השנה בפזמון מרבי אלעזר הקליר
 [“ואתה און קול”], שמצוותנו הם כנגד החסדי ה' שבכל אברי גופנו,
 ושמונה ההשתחויות הם כנגד שמונה חליות שבצואר.

וכן מבאר שם שחמשה חמשי תורה הם כנגד חמשת הנקבים שבגוף,
 שאם אדם לא בריא בנקביו הרי שיסוריו קשים ועל זה אנו מודים לה'
 שהוא זוכר שלא להכאיב לנו. ופעם אחת שכואב לאדם זה מזכיר לו
 כמה חסד יש לו תמיד כשהוא בריא.

ותקיעת השופר הנעשית על ידי רוח החיים שאנו נושפים בשופר,
 מזכירה לנו את חסד ה' שנפח את רוחו בכל אברינו שבראם עפר מן
 האדמה ואין בהם שום חיות וקיים בלי רוח ה'.

ובימי הדין מבקשים מה' שיזכר אותנו ויחיה את אברינו בכל עת ועת,
 וכשם שה' לא שכח את אבותינו כך יזכר אותנו - ויעם - ויתן לנו את
 כל מחסורינו, והמתפלל כך הוא בגדר 'דן דין אמת לאמתו' שנעשה
 שתף לה' במעשי בראשית, כי על ידי תפלות כאלו מתקיימת הבריאה.

שנה, כי בראש השנה תפקידנו להבין שבאמת אנו כאדם הישן ואין
 לנו שום דעת ושום מעלה, ואנו לא זוכרים כלום בכוחות עצמנו אלא
 רק ה' זוכר אותנו ונותן לנו את כל מחסורנו, כמו שכתוב: "זכר חסדו
 ואמונתו לבית ישראל".

ולכן סוכבו משמים שבשנה זאת כלם ב'קפסולות' - בכיכול - בסבת
 ה'קורונה', והפורקי על חשבה לרעה והאלקים חשבה לטובה - כדי
 להזכיר לנו שעלינו להקטין את עצמנו ולהגיש קטנים כבתוך 'קפסולה'
 ולתור לכלם - שפק האדם נעשה מתוך אהוב למטה על בניו וחבריו
 כדבש ונתחמד למעלה, ויוצא זכאי בדין.

וכמו שמצינו בדרך מלכנו שכשהיה יושב בבית המדרש היה מעדן
 עצמו בתולעת הרפה ומכופף עצמו לפני הבריות. שלכן קודם התפלה
 אומרים וכודעים בך ב'ברכו', כי קדם שממליכים את ה' בתפלה יש
 לכרע בך ולהתכופף בשפלות, כי רק כך נוכל להמליך עלינו את ה'.
 ובמים אלו עלינו לזכר את חסדי ה' שעלינו שרק המלך ה' זוכר לקיימם

מי יזכיר לי על מה להתפלל?

מדוע התינוק לא אוכל?

וכן נכרת מלכות ה' וזכרונותיו במעשה
 שארע באברך צעיר שבנו התינוק לא אכל
 למשך עשרים וארבע שעות, וההורים נבהלו
 מאוד ולא הבינו מה קרה לו וחששו שיש לו
 פצע בפה או בגרון והוסיפו לחשש חששות
 נוספות, ולבסוף התברר שפשוט הנקב של
 הבקבוק היה קטן מאוד באופן שהאכל לא
 עבר בו והתינוק לא יכל לאכל דרכו... הרי
 שבכך ממעשה זה שהקב"ה הוא המלך והוא

שלא יגרם מהם אסון של כויות חלילה, אכל
 אם האדם מבין שרק הוא יתברך מזכיר לו
 להכין מים חמים אזי ה' מזכיר לו גם לשמרום
 באופן שלא יהיה מהם שום נזק.

וכן בשאר דברים נכר שרק ה' הוא המלך
 ומלך הוא מלשון נמלה, כי מלך כשר נמלך
 בה', והקב"ה נקרא מלך על שם שאנו נמלכים
 ותלויים רק בו. ולדגמא, שרק אם הוא שומר את
 עינינו שלא יכנס לתוכם חפץ ור נהיה שמורים,
 ואלו בלעדיו כל רגע האדם מנה בסכנה.

גם כאשר נדמה לנו שזכרנו דבר מסוים וכגון
 שזכרנו להתפלל על דבר מסוים, נדע נאמנה
 שרק ה' יתברך הוא זה שזכר זאת והזכיר לנו
 להתפלל על הדברים הללו - ומי שחי כל ימיו
 עם אמונה שלמה כזאת שהכל ממנו יתברך
 ואנו אפלו לא זוכרים שום דבר רק הוא יתברך
 זוכר ומזכיר למזכיריו טובות וזכרונות - הרי
 שחזיו מתוקים ונעימים.

וכמו שרואים שלפעמים אדם זוכר להכין מים
 חמים לשבת אך אינו זוכר לשמור אותם באופן

להתכופף ולהרדם בימי הדין!?!...

**על כך ועוד במאמר: 'תפלת כפור בתקנה, כיצד?'
 ובמאמר: 'השנה המהדרת בימי הדין!?!'**

בציור שבכותבת הגליון: יהודים נקנסים
 לבית המדרש בימים נוראים פשהם
 כסופים ויושבים בתוך 'קפסולות' בהכנעה
 ובשפלות גדולה.

מהי סבת הדבר שסוכבו
 משמים שיצטרכו לשבת השנה
 בימי הדין ב'קפסולות'?
 מהו הדבש שעל ה'קפסולות'?

בציור שלפנינו: יהודי רדום על כסאו
 והקב"ה שולח שליחים רבים לשרתו בלי
 שהוא מבחין בזה כלל: אשתו מכינה לו
 מאכלים, בנו מגיש לו שתיה, בנו הגדול
 מגיש לו בגדים, ועובר ארח מציל את בנו
 הפעוט שקופץ לכביש.

מהו הקשר ההדוק בין מארע זה לימים
 הנוראים? והאם אנו דומים לאותו רדום?

מתיקות שיחה

תפילות

רבנונו של עולם, מודים אנו לפניך על שהחייטנו וקמטנו והבאתנו ליום הנפודים הזה, שלא היו ימים טובים לישראל כמותו מפני שבו אתה מוחל לעונותינו. אנא, זכנו ביום הזה להסירה מכל דרבינו הרעות ולא לשוב עוד לכסלה, ונלך בדרך ישרים בעיניך מתוך אמונה שלמה שרק אתה מככלכלנו ורק אתה מקים אותנו ומפך באים לנו כל מחשבה ודברך.

חתמנו לחיים טובים, חיים של שכל נכון והקמת חיים באפן שנבחר תמיד בדרך הישר ונעשה רק את הטוב בעיניך ואת הטוב לבדויתך, אמן סלה.

ההבדלה כמאמרם 'אם אין דעת, ההבדלה מינו?' אם כן אנו מבקשים דעת להבדיל בין קדש לחל כפי שגדף אחר רצון ה' האמתי ונכיר במה ובמי ה' בוחר שזהו דבר קשה לגלותו.

כמו שמצינו בשמואל הנביא שה' העלים מעיני להבין שהוא יתברך בחר בדרך הקטן, כדי ללמדנו עד כמה עיני האדם מטעות אותו.

שרכש, וכשם שה' זכר את אברהם - משום שזכר את ה' והיה נאמן אליו עד שהיה מוכן להשט את בנו עבורו - כך אנו מבקשים לזכר את ה' והוא יזכר אותנו. וזו הסבה שתקנו לומר את 'זכרנו לחיים' בתוך ברכת אבות אף על פי שלא מפסיקין בה לשום תוספת אחרת.

וזה היתה מעלתו של אברהם אבינו, שהשתבח בכך שהיה תמים ונאמן לה' ולא שהיה גאון ולמדן מפלג, ואנו מזכירים בימי הדין את גדולי האמה כדרך מלכנו שהיה נאמן לה', מתוך כוונה שגם אנו רוצים להיות נאמנים לה' כמוהם. ובזכות זה כשם שה' הציל את יצחק מהחרב בעקדה, כך ה' יציל אותנו מ'מי חרב'. וכשם שה' הציל את יצחק מהמים בדרך לעקדה כמבאר במדרש, וכשם שה' הציל את עם ישראל ממי ים סוף - כך יציל אותנו מ'מי במים'.

ומבקשים מה' בימים הנוראים שיתן לנו בנים ובני בנים שיאירו כאברהם יצחק ויעקב וישלח יארע שום מחלה או צער בגבולינו חלילה.

ומבקשים 'אבינו מלכנו', כלומר שנונה שה' יהיה למלך עלינו, וכשם שנאמר במלך 'אין מלך בלא עם' כלומר שאין מלך שאינו דואג לעמו לתת להם את דעתו - כך ה' יתן לנו את דעתו, וההכר הגדול של הדעת היא במדת

המוכר לאדם לשים לב אם יש בבקבוק נקב במדה הראויה. ובלי הזכרונות שה' נותן, האדם מלא בצער ובחששות.

ולכן כשמבקשים מה' שדוק צריך לפרש שה' יזכר לתת לאשה זכרונות ושכל ובכיכול לא ישכח זאת. וכן כשמבקש ילד, יבקש מה' שיזכר לתת לו דעת, כי אמנם אין שחקה לפני כסא כבודו אבל הנהגת מלכות שמים היא כהנהגת מלכות בשר ודם, וב'מים אלו הקב"ה כביכול מעמיד פנים של מי שלא זוכר שום דבר, ואנו צריכים להכריז שאנו מאמינים שרק הוא זוכר את כל המפעל ורק הוא יזכרנו לחיים להטיב לנו ולהצילנו במשך כל השנה מכל רע, ואלו אם אדם שוכח את ה' ושוכח שרק הוא זוכר לתת לו את הכל, הרי שהוא עלול ללקות שה' כביכול ישכח לתת לו את שלמות משאלותיו. ולכן אנו מבקשים 'זכרנו לחיים' הינו שאנו נוכה לזכר את ה' וכן הוא יזכר אותנו.

לשמר את הרכוש הרוחני

וב'זכרנו לחיים' אנו מבקשים - אתה זכרת את אברהם אבינו ואת נח, תזכר גם אותי שלא יארע לי שום נזק בגוף ובנפש ובשום קנין שקניתי ברוחני או בגשמי, כי אדם יכול לעבד שנים רבות על מדה מסוימת ועל ידי רוח רעה קלה הוא עלול לאבד את כל מה

השנה המהדרת בימי הדין...

באכל ושתיה ומוזן ואויר לנשימה, אנא תתן אותנו בשכל, חיים, חן וחסד. ויאמר לפני ה': איני יכול גם להכין אכל רק אתה יודע להכין ואתה תתן לי שכל לכה.

כי זהו ענין ה'דורמיטא' של יום ראש השנה, שאמנם צריך להרבות בתפילות בראש השנה ולא לישון, אבל צריך 'לישון' בכך שגבין שאיננו יכולים לעשות כלום ונשפך לדעת שאין לנו שום כח רק ה' מולך בבדיאה, כמו שכתוב בפרשתנו: 'ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל'.

ובאמת בכל עת הקב"ה מוריד שכל כזה המלמד את האדם שאינו יכול לעשות כלום ורק ה' מולך על הכל על ידי כל מיני פעולות שה' עושה עם האדם, אבל האדם דוחה את השכל הזה ומתאמץ להגיש שהוא שולט ופועל הכל, ובראש השנה עלינו 'להרדם' כלומר להרפות את גאותנו ואת ישותנו שאנו מרגישים שהכל נעשה מכוונותינו ולהבין שרק הוא יתברך מככלכלנו ומחיה אותנו.

מתי נובל לפעול?

ואחרי שאנו ממליכים עלינו את ה' ומבינים

שעושים מצטרף לחברו עד שנעשה כחבד עבה, וכמו שמוכיח ישעיה הנביא: "הוי משכי העון... וכעבות העגלה חטאה" וגורם לסתימה ומחיצה בינו לבין ה' חלילה, ועל זה לה צריך לבקש מה' שנגבול ולבקש ממנו שיפתח את המחצות שבינו לביןו.

ובימים הנוראים צריך להתחזק מאוד במדת החרה, ולמדה זו זוכים על ידי שמרגישים שפלים וקטנים ומשיכים את כל הנעשה אליו יתברך ויודעים שהוא עושה את הכל ומבקשים ממנו שימלך עלינו ועל כל אברינו; כי אם נמליך עלינו את ה' הרי שגופנו עינינו וכל אברינו נקראים כבעלותו של ה', וכשם שבעל דירה מטפל לשוכר בדירה שהוא שוכר ממנו, כך הקב"ה יטפל בכל גופנו כי המלכנו אותו יתברך על גופנו.

לכן ראוי להמליך את ה' גם על הדירה שלנו ולבקש מאתו יתברך שישפיל גדירותינו כי הוא העלים של דירותינו ושל כל תפצינו, ולבקש ממנו שיתן לנו ילדים בריאים ושיעשה את כל תפצינו כי הוא גדול ובגדו לעשות הכל.

לישון או לא לישון?

ויאמר לה': רק אתה המלך המפרנס אותנו

יש גמרא ירושלמי המובאת בפוסקים ואינה קצת בידינו, שאומרת: 'מאן דדמיר ברירי שתא מלי דמיר' ויש לפרש זאת, שמי שעצל בראש השנה וישן ברוחו והוא 'דמיר' - הינו 'דומם' - ואינו מודה על חסדי ה' שעליו כגון על 'דמו', הרי שמגולו ישן במשך השנה ח"ו.

לכן צריך להרבות בימים הנוראים בדברי הודאה לה', וכדי להפיר טובה לה' צריך להכיר טובה גם לבריות המטיבים עמו ולעזר גם הוא לאחרים, כי מי שדומם מלעזר לחבריו גם מגולו דומם ח"ו.

ובשעת התפלות צריך לומר לה': אני קטן וכבול - כמו בתוך 'קפסולה', ואני מבקש ממך תעזר לי כי אני לי שום כח לעשות כלום, לכן אני מבקש ממך שתשמר אותי ואת רכושי שלא יהיה לי שום סתימה בצנורות הביוב שבביתי ולא שום צער והפסד.

סתימה ברוחני סתימה בגשמי

הסתימה בצנורות הביוב מזכירה מה שעלול להיות גם בצנורות העורקים שבגוף, שיכול להיות בהם סתימות של שמנים ח"ו על ידי מאכלים לא בריאים שאוכלים. וכן דבר זה מזכיר גם לתחום הרוחני, שכל מעשה לא טוב

טובות יהיו לו. ומבקשים 'זכרנו לחיים' - שזוהי תמיד לרוח חיים ועצות טובות.

תועלת הכשרונות

יכשאים נכשל בחלשה ובהתנהגות של חסר שכל ובעצה שאינה הגונה, עליו לדעת שגם זה מן השמים כדי שיגלה שכל מה שהצליח עד עתה היה מאת המלך ה' ואינו יכול להתנאות בו, שכל פן בצאתו של העבד לאויר העולם המלאך סותר לו על פיו כדי שלא יתגאה בכל השכל שקבל מהתורה שלמד בתשעת הדרגות - ואם ידע זאת יזכה לאחר שנכשל לשכל טוב במדה גדולה יותר.

אותו על כל אבריו ועל כל אשר לנו ועל כל נשימה ונשימה, וכך נצצל שלא יכנסו לגופנו שום מחלות ח"ו.

וכן יש לכוון בבקשת 'זכרנו לחיים' שה' יתן לנו רוח חיים של שמחה ושכל של חכמת חיים, כי בכל פעם שאדם זוכה לעצה טובה הוא זכה לרוח חיים וכל פעם שהוא נכשל בעצה קלוקלת הרי שהוא לוקה באותה עת ברוח של מיתה.

וכמו שנגזר על האדם כמה נשימות יהיו לו בכל יום ויום, כך נגזר עליו כמה שכל ועצות

שרק הוא מקימנו ומכלכלנו, מגיעה תקיעת השופר שבה הקב"ה נופח בנו את רוחו ואת כוחותיו ורק אז האדם יכול לעשות דברים אחרי שגלה שהוא לא עושה כלום אלא הכל נעשה רק בכוחו ויתברך.

ובשבת לא תוקעים בשופר 'שמא ילך אצל חכם', כלומר שבשבת מקבלים מהחכמים הצדיקים בעצמם את הרוח של השופר שהם מלמדים שה' מכלכלנו והוא זה שיכול ועושה הכל.

ובכל פעם שמבקשים 'זכרנו לחיים' צריך לכוון שה' יזכה אותנו לזכר אותו ולהמליך

מאמרים מתוקים לשנה מתוקה

ה. ביום טוב שחל במוצאי שבת אומרים 'ברוך המבדיל בין קדש לקדש', כי יש הבדל בין קדשת שבת לקדשת יום טוב כהבדל שצריך להבדיל בין בשר לחלב, ששבת משולה לבשר ויום טוב לחלב, כמו שנוהגים בשבועות לאכל מאכלי חלב. והספה היא דירת עראי כמאכלי חלב הקלים, וכן פסח הוא זמן שהלכנו בדרךים שבהם אוכלים מאכלים קלים כמאכלי חלב.

והספה שצריך להבדיל בין קדש לקדש היא ללמדנו להבדיל בין תלמידי חכמים המלמדים פשטי אוריתא שהם בעלי מעלה, לבין תלמידי חכמים צדיקים המוסיפים ללמד את עקרי התורה - אהבת ה' ונדידות טובות, שהם גדולים במעלה ביותר ועלינו לבחור ללכת בדרךם.

ג. בחלק מהקרבנות כתוב: "לכפר עליכם", ובחלק מהם לא כתוב "לכפר עליכם", וזאת משום שהם באים במטרה אחרת - להזכיר לנו את חסדי ה' שבנשימותינו ושכאברי גופנו על ידי התבוננות בקנה ובכל אברי הבהמה.

ב. בתקיעות השופר יש לכוון לבקש מה' שיתן לנו נשימות תקינות ובריאות, וגם כאשר צריך נשימות מיוחדות כגון נשימות מהירות כדגמת התרועה - יהיה לנו את הנשימות הללו בלי שום חסרון.

א. מעקדת יצחק אנו למדים יסוד עצום, שאף על פי שלמעשה אברהם לא שחט את בנו ויצחק לא נשחט, בכל זאת עצם המסירות שהייתה לאברהם וליצחק לכבוד ה' מהפחד שזוהי ההזדמנות להם נדמה להם שרצון ה' לשחט את יצחק - עומדת לעם ישראל לזכות לכל הדורות, ומכאן אנו למדים שכל פחד שיש לאדם בכוחו לכפר על יסורים וגזרות רעות.

וכן כל מסירות שיש לאדם אפילו שהיא רק במחשבה ולא במעשה, וכל התעוררות של רצון טוב שיש לאדם לכבוד ה' ובעבודת המדות - הקב"ה מצרפה למעשה ותעמוד לו לזכות לצצה. וכמו שראים שמיד אחרי העקדה מכאן בפסוקים שאמרו לאברהם שלמלכה נולדה

באכילתי, הן בגלל הבשול הנפלא ובפרט משום שהייתי רעב מתש וחלש, אני אסיר תודה לכם. כשסימתי את דברי הבחנתי שפניו של הגביר מתמלאות בהתרגשות ובחיוך גדול, ואז הוא קרא לי לחזר הסמוך ואמר: רגשת אותי מאוד בדרךך; לכל מי שבא לכאן אני נותן לאכול והגיעו לכאן אנשים רעבים וחלשים יותר ממך ואף אחד לא הכיר לי טובה על האכל רק התחננו לפני לקבל ממון. קעת אני רוצה למלאות את כל המחוסר הפספי שלך שלשמו באת הנח!

ספרתי לו על המוסדות שצריכים סכום גדול להצלחת קויתי שגם אם הוא יתן חצי מהסכום זוהי ישועה גדולה אך הוא הוציא מיד צ'ק וכתב

המשך נתיקות הניסים

את כל הסכום הנדרש והוסיף לתת לי עוד סכום נכבד כמתנה אישית עבורי.

מיד חזרתי לארץ הקדש ובשבת קראנו בתורה את הפסוק: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלקיך ושמעת בקולו", וספרתי בבית המדרש לכל הקהל את מה שארע עמי - שהייתי נתון בכביש סואן בארץ נגר למשך שש שעות בצער גדול, וכאשר שבתתי אל ה' בתפלה, וכאשר השבתי ה' את רעבוני הדתי לו ולאדם שיהיה שלוחו - נושעתי ובארח פלא תונתי הפכה לשמחה גדולה.

מ. ה. ל. ירושלים

מאמר השבוע - "שונה ישראל" ניצד?
צריך לדעת תמיד ובקרט בימים נוראים. שהקב"ה אוהב אותנו ומתעלה אלינו בדרך של רחמים ורחם מתוך רצון להטיב לנו ואינו מבקש את רעתנו תלוייה אלא את טובתנו. ועצה טובה לשוב אל ה' לקבל על עצמו להחיות את חבריו על ידי שישבחים במקום טובות ויאיר להם פנים ובקרט לשבח את בני הבית ולשבחם, ויקבל על עצמו לעסק פסח ויזמר לחבריו כאשר פגע בו או ברבותיו, כי 'כל המעביר על מדותיו מעביריו לו על כל פשעיו'.

הדורים מתוקים

א. היכן מצוינו שדוד מלכנו נכנס כביכול ל'פסולתה'? ב. במי הסלך נמלך ובאיזה סלך נמלכים? ג. מהי העבודה שלנו בימים נוראים לגבי 'זכרונות'? ד. מהי השינה הסהררה בימי הדיו?
התשובות מנחות בתוך גיליון זה.

לא נשאר גיליון בבית הכנסת?
אתה בבידוד ומחפש את המתקוות?
יש חלילה סגר?
ניתן להירשם לקבלת גיליון דרך המייל!
שלח בקשה לכתובת המערכת:
all1337788m@gmail.com
ותנה מהגיליון בכל שבוע בלי לפסול!